

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

Státní fond dopravní infrastruktury
se sídlem Sokolovská 1955/278, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. 38765/17/5000-10470-703359,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 9. 2017, č. j. 38765/17/5000-10470-703359, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 7. 2016, č. 5350158/2016, č. j. 5350158/16/2000-31471-109991, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 66 150 Kč (dále jen „platební výměr SR“), a rozhodnutí správce daně ze dne 14. 7. 2016, č. 5350420/2016, č. j. 5350420/16/2000-31471-109991, kterým byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 374 850 Kč (dále jen „platební výměr NF“), a to podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009, daňového řádu, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění rozhodném (dále jen „rozpočtová pravidla“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že při zadávání veřejné zakázky č. 001 „Poradenské služby pro efektivní a transparentní investice do dopravních komunikací“ nedošlo k porušení zásady zákazu diskriminace. Uvedl, že postupoval plně v souladu s platnými právními předpisy, a proto je přesvědčen, že nemohlo dojít k porušení zákazu diskriminace podle § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a souvisejícímu porušení rozpočtových pravidel.
3. Konkrétně uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentací žalobce o absenci důkazů odůvodňujících závěry žalovaného o nastavení technických kvalifikačních předpokladů diskriminačně. Žalovaný své rozhodnutí založil pouze na teoretických závěrech bez objektivně provedeného šetření, a není tudíž zřejmé, čím a jakými důkazními prostředky žalovaný k tomuto závěru dospěl. Vytkl žalovanému, že nezpracoval, nebo si nenechal zpracovat, studii dokládající výsledky testování a porovnání znalostí a zkušeností potřebných expertů s různými délkami praxe. Na tomto místě uvedl, že požadavek na délku praxe 10 let u některých členů realizačního týmu, resp. nad 5 let u konzultantů realizačního týmu není přemrštěný či dokonce rozporný se zásadou diskriminace. Bylo mu známo, že na relevantním trhu existuje dostatečný počet potencionálních uchazečů, kteří danou technickou kvalifikaci splňují, což prokazoval i počet předložených nabídek. V případě existence těchto studií by podle žalobce vyplynulo, že technické kvalifikační požadavky v předmětné veřejné zakázce nebyly nastaveny diskriminačně. Dané pochybní žalobce spatřoval i ve zprávě o daňové kontrole správce daně č. j. 2678600/16/2000-31417-109991 ze dne 29. 6. 2016 (dále jen „Zpráva o daňové kontrole“), kterou jsou odůvodňovány oba platební výměry.
4. V druhém žalobním bodě žalobce namítal, že nemá při nakládání se svými finančními prostředky postavení organizační složky státu a jeho rozpočet není součástí státního rozpočtu. Nebylo proto možné uložit žalobci povinnost odvodu do státního rozpočtu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Žalobce vyložil, že je zřízen, v souladu s § 28 rozpočtových pravidel, zákonem č. 104/2000 Sb., o státním fondu dopravní infrastruktury, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o SFDI“). Uvedl, že finanční prostředky žalobce jsou vázány k zákonem o SFDI stanovenému účelu. Hospodaření s finančními prostředky náležícími žalobci se řídí rozpočtovými pravidly, ale pouze tam, kde je to v rozpočtových pravidlech výslovně uvedeno, a především zákonem o SFDI. Dovodil, že nemá při nakládání se svými finančními prostředky postavení organizační složky státu. K tomu poukázal rovněž na § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel. Uvedl, že jeho rozpočet je Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky projednáván a schvalován samostatně.

5. Žalobce měl za to, že jelikož částky 66 150 Kč a 374 850 Kč, které představují odvody do státního rozpočtu dle platebního výměru SR a platebního výměru NF, byly uhrazeny z rozpočtů žalobce, nebylo možné aplikovat § 44 a § 44a rozpočtových pravidel, a vydání platebních výměrů proto bylo nepřipustné.
6. Uvedl, že částka 66 150 Kč se týká národního podílu na způsobilých výdajích, který byl celý uhrazen z prostředků rozpočtu žalobce a nikoliv z prostředků státního rozpočtu, a proto byl odvod do státního rozpočtu nesprávný. Měl za to, že ve vztahu k použitým prostředkům žalobce nelze aplikovat § 44 a § 44a rozpočtových pravidel. Uvedl, že užití § 44 odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel nepřipouštějící v tomto konkrétním případě analogii na žalobce bylo nelegitimní. Poukázal přitom na zásady *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*. Uzavřel, že vydání platebního výměru SR nemělo oporu v platné právní úpravě a tudíž bylo nepřipustné.
7. K platebnímu výměru NF dále uvedl, že projekt byl financován *ex post*. Uvedl, že ve vztahu k evropským prostředkům již poskytovatel dotace žalobce potrestal tím, že o 25 % snížil částku finančních prostředků poskytovaných z evropských prostředků, resp. z Národního fondu. Tyto prostředky žalobce neobdržel a musel si prostředky na úhradu 25 % evropského podílu vyčlenit z vlastních zdrojů. V případě existence povinnosti částku 374 850 Kč odvést do Národního fondu by byl za jedno pochybní potrestán dvakrát, a to by bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Odmítl taktéž, že by se v daném případě jednalo o daň podle daňového řádu. Zopakoval, že k úhradě 374 850 Kč byly užity příjmy žalobce, které jsou tvořeny dle § 4 odst. 1 zákona o SFDI a které jsou součástí rozpočtu žalobce. Nejedná se tedy o užití peněžních prostředků státního rozpočtu, ani o užití peněžních prostředků Národního fondu. Přičemž pokud tyto prostředky nebyly žalobci poskytnuty ze státního rozpočtu, resp. z Národního fondu, pak ve vztahu k nim ani nemohlo jít o porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel. Shrnl, že ani v tomto případě nelze aplikovat § 44 a § 44a rozpočtových pravidel. Dodal, že i zde platí zásady vylučující analogický přístup při aplikaci právní úpravy, a proto je i vydání Platebního výměru NF nepřipustné.
8. Žalobce soudu navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí jakož i platební výměry zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2017 v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a související spisový materiál. Konstatoval, že ke svým závěrům v napadeném rozhodnutí dospěl na základě kontroly správce daně, jehož rozhodnutí považuje za zákonné. Ve svém vyjádření žalovaný setrval na závěru, že žalobcem vymezený kvalifikační předpoklad při zadávání veřejné zakázky nebyl stanoven na základě objektivních potřeb zadavatele a minimální úroveň byla nastavena velmi přísně, neboť od

určité úrovni tento ukazatel již nenese reálnou rozlišovací informaci o zkušenostech dodavatele. Žalobce tak nepřipustným způsobem omezil okruh potencionálních dodavatelů, aniž pro takto zvolené limity kvalifikačních předpokladů měl objektivní důvody. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 50/2016.

10. K námitce ohledně oddělenosti rozpočtu žalobce od státního rozpočtu uvedl, že žalobce je zvláštní právnickou osobou zřízenou zákonem o SFDI hospodařící s majetkem státu a tudíž se na něj vztahuje zákon o rozpočtových pravidlech. V rámci prostředků z ostatních veřejných prostředků na část národního spolufinancování, tj. 15 % výše z celkových způsobilých výdajů, je žalobce v postavení osoby hospodařící s jinými peněžními prostředky státu dle § 3 písm. c) rozpočtových pravidel. Pokud se dopustí neoprávněného použití jiných peněžních prostředků státu dle ustanovení § 3 písm. e) rozpočtových pravidel je nutno shledat porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Ačkoliv v § 44a rozpočtových pravidel není uvedeno neoprávněné použití jiných peněžních prostředků státu státním fondem, žalovaný postupoval analogicky, neboť porušení rozpočtové kázně bez povinnosti odvodu jde proti smyslu právní úprav.
11. K tvrzení žalobce o jeho dvojím trestání, a to jak poskytovatelem dotace jejím krácením, tak vydáním platebního výměru NF uvedl, že v dané věci nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o nevyplacení peněžních prostředků určených k realizaci projektu. Svůj postoj rovněž odůvodňoval odkazem na podnět zaslaný Ministerstvem vnitra, v němž Ministerstvo vnitra uvedlo, že poskytovatel dotaci nekrátil.
12. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
13. V replice ze dne 28. 12. 2017 žalobce uvedl, že při nastavení kvalifikačních předpokladů v rámci veřejné zakázky postupoval v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2016, sp. zn. 3 As 50/2016, neboť zohlednil individuální potřeby plnění zadávané veřejné zakázky. Požadavek na délku praxe 10 let některých členů realizačního týmu byl nezbytný a objektivně odůvodnitelný, neboť teprve expert s praxí delší než 10 let má skutečný nadhled v problematice svého oboru, který nelze získat ani intenzivním studiem v kratším termínu a právě takový expert byl potřebný pro úspěšnou realizaci předmětné zakázky. Požadavky plnily rozumnou ekonomickou funkci směřující k zajištění kvalitního plnění zadávané veřejné zakázky a byly v souladu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti při nakládání s veřejnými prostředky.
14. V podání ze dne 16. 4. 2021 žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 3 Afs 203/2019-43, týkajícího se skutkově obdobné věci. Na jeho závěrech uzavřel, že nebylo možné uložit žalobci za porušení rozpočtové kázně při použití vlastních prostředků, tedy jiných peněžních prostředků státního rozpočtu, odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 1 rozpočtových pravidel, vyjma případu dle § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel. Ve vztahu k platebnímu výměru NF měl žalobce postavení příjemce dotace – právnické osoby a porušil rozpočtovou kázeň uvedenou v ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. V tomto případě tak byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně dle jiných ustanovení rozpočtových pravidel, než která byla posuzována Nejvyšším správním soudem. Prostředky byly poskytnuty ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které měly být kryty prostředky z Národního fondu

v souladu s ustanovením § 44 odst. 2 písm. f) rozpočtových pravidel. Závěrem navrhl zrušit napadené rozhodnutí pouze v části týkající se platebního výměru SR a v rozsahu posouzení platebního výměru NF žalobu zamítnout.

15. Žalobce v podání ze dne 4. 5. 2021 v reakci na vyjádření žalovaného zopakoval, že neobdržel vázanou dotaci ze státního rozpočtu a financování projektu z Národního fondu probíhalo formou ex-post plateb. Prostředky z Národního fondu byly žalobci poskytnuty následně již krácené. Z tohoto důvodu nemohlo dojít k porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel a setrval na svém návrhu zrušit napadené rozhodnutí včetně platebního výměru SR i platebního výměru NF správce daně.

III.

Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že Ministerstvo vnitra schválilo žalobci jeho žádost o finanční podporu z Operačního programu lidské zdroje a zaměstnanost (dále jen „OP LZZ“) pro realizaci projektu „SFDI – ETIK“, reg. č. CZ.1.04/4.1.00/48.00005. Zároveň mu vydalo Podmínky použití prostředků pro realizaci projektu (dále jen „Podmínky“).
17. V podmínkách bylo označeno Ministerstvo vnitra České republiky jako poskytovatel a byl v nich uveden finanční rámec projektu: max. 20 612 050,35 Kč z prostředků poskytnutých z kapitoly státního rozpočtu příjemce na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie, tj. 85 % z celkových způsobilých výdajů projektu, a max. 3 637 420,65 Kč z ostatních prostředků poskytnutých z kapitoly státního rozpočtu příjemce na část národního spolufinancování, tj. 15 % výše z celkových způsobilých výdajů na realizaci projektu, celkem max. 24 249 471 Kč. Dodatkem č. 2 ze dne 15. 11. 2010 byl změněn finanční rámec projektu, a to max. 20 612 050,35 Kč z prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie, tj. 85 % výše z celkových způsobilých výdajů projektu a max. 3 637 420,65 Kč z ostatních veřejných prostředků příjemce na část národního spolufinancování, tj. 15 % výše z celkových způsobilých výdajů na realizaci projektu, tj. celkem max. 24 249 471 Kč.
18. Při realizaci projektu byl žalobce povinen postupovat v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a s pravidly stanovenými Metodickým pokynem pro zadávání OP LZZ, ve verzi účinné v rozhodném období (dále jen „Metodický pokyn“).
19. Žalobce jako zadavatel veřejné zakázky zahájil dne 3. 5. 2011 zadávací řízení na nadlimitní veřejnou zakázku č. 001 s názvem „Poradenské služby pro efektivní a transparentní investice do dopravních komunikací“ (dále jen „veřejná zakázka č. 001“). Dodavatel měl splnit kvalifikaci pro plnění veřejné zakázky splněním a) základních kvalifikačních předpokladů, b) profesních kvalifikačních předpokladů, c) ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů a d) technických kvalifikačních předpokladů. Technické kvalifikační předpoklady mj. obsahovaly za účelem splnění § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách požadavek na předložení seznamu významných poradenských služeb realizovaných dodavatelem v posledních 3 letech (do dne podání nabídky) s uvedením jejich rozsahu a doby plnění s tím, že v předloženém seznamu musely být současně uvedeny nejméně 3 zakázky spočívající v poskytnutí poradenských služeb v oblasti Doprava, přičemž cena alespoň 1 z těchto zakázek musela přesahovat částku 10 mil. Kč bez DPH a cena každé ze zbývajících dvou zakázek musí přesahovat částku 5 mil. Kč bez DPH

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

a dále 3 zakázky spočívající v poskytnutí poradenských služeb v oblasti investice, přičemž cena alespoň 1 z těchto zakázek musela přesahovat částku 10 mil. Kč bez DPH a cena každé ze zbývajících dvou zakázek musela přesahovat částku 5 mil. Kč bez DPH. Dále splnění požadavku dle § 56 odst. 2 písm. e) zákona o veřejných zakázkách měl dodavatel prokázat: vedoucí projektu – 10 let praxe v manažerském poradenství a účast na alespoň 3 významných službách v oblasti Doprava nebo Investice, přičemž hodnota každé významné služby činí minimálně 5 mil. Kč, expert pro oblast Doprava – 10 let praxe a účast na alespoň 5 významných službách v oblasti Doprava, přičemž hodnota každé významné služby činí minimálně 5 mil. Kč, expert pro oblast Investice – 10 let praxe a účast na alespoň 5 významných službách v oblasti Investice, přičemž hodnota každé významné služby činí minimálně 5 mil. Kč, manažer pro oblast Doprava a Investice – 10 let praxe v manažerském poradenství a odbornou zkušenost se zakázkami v oblastech Doprava a Investice, konzultant pro oblast doprava – 5 let praxe a odbornou zkušenost zakázkami v oblasti Doprava a konzultant pro oblast Investice – 5 let praxe a odbornou zkušenost se zakázkami v oblasti Investice.

20. Dne 25. 2. 2016 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu k ověření, zda nevznikla odvodová povinnost porušením rozpočtové kázně výdejem finančních prostředků státního rozpočtu České republiky a prostředků Evropského sociálního fondu v rámci projektu č. CZ.1.04/4.1.00/48.0005 s názvem „SFDI-ETIK“ z OP LZZ, protokolem č. j. 778837/16/2000-31471-109991 (dále jen „protokol o zahájení daňové kontroly“), a to na základě a v rozsahu podnětu Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 8. 2014. Žalobce byl seznámen s výsledkem kontrolního zjištění dne 27. 4. 2016, o čemž byl sepsán protokol o ústním jednání č. j. 3379751/16/2000-31471-109991 (dále jen „protokol o ústním jednání ze dne 27. 4. 2016“). Dne 29. 6. 2016 byla daňová kontrola ukončena projednáním Zprávy o daňové kontrole. Dle obsahu Zprávy o daňové kontrole dospěl správce daně k závěru, že požadavek na prokázání praxe nad 10 let u 4 členů realizačního týmu a požadavek na prokázání praxe nad 5 let u konzultantů realizačního týmu uvedený v požadovaných profesních kvalifikačních předpokladech zadávací dokumentace je nepřiměřený a diskriminační. Žalobce tak podle správce daně nedodržel postup stanovený v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Správce daně ve Zprávě o daňové kontrole dospěl k závěru, že výdejem finančních prostředků v rámci projektu v souvislosti s veřejnou zakázkou č. 001 v rozporu se zásadou zákazu diskriminace stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a k porušení rozpočtové kázně v celkové výši 1 764 000 Kč ve smyslu § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel. Správce daně ve Zprávě o daňové kontrole uvedl, že za uvedené porušení rozpočtové kázně bude stanoven odvod v celkové výši 441 000 Kč, z toho podíl státního rozpočtu – 15 % z celkové částky odvodu, tj. 66 150 Kč, a podíl Národního fondu – 85 % z celkové částky odvodu, tj. 374 850 Kč. Správce daně následně vydal platební výměr SR a dále platební výměr NF.
21. Žalobce podal proti oběma platebním výměrům odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že prokázání délky praxe u členů realizačního týmu lze chápat jako vhodný kvalifikační předpoklad, avšak samotné stanovení minimální úrovně tohoto požadavku musí být zvoleno přiměřeně s ohledem na předmět a rozsah zakázky. Měl za to, že žalobcem vymezený kvalifikační předpoklad nebyl stanoven na základě objektivních potřeb zadavatele a minimální úroveň byla nastavena velmi přísně, neboť od určité úrovně tento

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ukazatel již nenese reálnou rozlišovací informaci o zkušenostech dodavatele a jeho neadekvátní nastavení může mít pouze diskriminační dopad na okruh dodavatelů. Konstatoval, že žalobce stanovil minimální úroveň kvalifikačního předpokladu diskriminačním způsobem vůči osobám s dobou praxe kratší než 10 a 5 let, která by však mohla být dostačující k realizaci předmětné zakázky. Žalovaný dospěl k závěru, že došlo k porušení zásady zákazu diskriminace. Uvedl, že s ohledem na předmět veřejné zakázky lze předpokládat, že žalobce svým postupem v rozporu se zásadou zákazu diskriminace ve smyslu § 6 zákona o veřejných zakázkách mohl omezit soutěžní prostředí. Takto nepřiměřeně stanovené požadavky na kvalifikaci totiž mohly ovlivnit počet podaných nabídek, přičemž nelze vyloučit, že v těchto případných dalších nabídkách mohly být obsaženy výhodnější podmínky plnění, než obsahovala nabídka vybraného uchazeče. Dodal, že žalobci bylo vytýkáno porušení nikoliv Metodického pokynu, nýbrž § 6 zákona o veřejných zakázkách.

22. Žalovaný dále uvedl, že žalobce je dle § 1 zákona právnickou osobou podřízenou Ministerstvu dopravy a majetek, s nímž hospodář, je ve vlastnictví státu. Peněžní prostředky žalobce jsou jinými peněžními prostředky státu ve smyslu § 3 písm. c) rozpočtových pravidel. Konstatoval, že žalobce byl povinen do návrhu svého rozpočtu zapracovat příjmy a výdaje na daný projekt. Přičemž žalobce financuje svůj projekt ze svých rozpočtových prostředků schválených v rozpočtu státního fondu pro daný rok a takto rozpočtované prostředky není možno využít na jiný účel, než na který jsou rozpočtovány. Profinancování všech potřeb má tedy žalobce zcela zajištěno ve svém rozpočtu. Žalovaný uvedl, že v případě rozpočtovaných prostředků schválených v rozpočtu žalobce pro příslušný rok tudíž nemůže dojít k nevyplacení finančních prostředků poskytovatelem ve smyslu § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel.
23. Uvedl, že v daném případě se nejedná o typickou ex post platbu, neboť žalobce financuje svůj projekt ze svých rozpočtovaných prostředků schválených v rozpočtu žalobce pro daný rok. Označení finančního toku ex post je v tomto případě tedy použito z hlediska evropského výkaznictví a není relevantní z hlediska dikce rozpočtových pravidel. Uvedl rovněž, že z rozpočtových pravidel vyplývá, že k porušení rozpočtové kázně dojde v okamžiku neoprávněného použití, ve stejném okamžiku dojde rovněž ke vzniku povinnosti příslušnou částku zpět do státního rozpočtu, resp. Národního fondu odvést formou odvodu za porušení rozpočtové kázně včetně penále. Shrnul, že povinnost odvést prostředky státnímu rozpočtu, resp. Národnímu fondu, nastává ze zákona v okamžiku porušení rozpočtové kázně.
24. Odmítl, že by již byla sankce uplatněna poskytovatelem dotace a že byl žalobce za jedno pochybení potrestán dvakrát. Uvedl, že správce daně ve věci porušení rozpočtové kázně rozhodl pouze jednou. Poukázal na to, že v případě uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně se nejedná o správní trestání, o sankci za správní delikt, nýbrž o daň podle daňového řádu.
25. Uvedl taktéž, že povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44a odst. 1 až 3 rozpočtových pravidel vzniká ze zákona naplněním příslušné skutkové podstaty. Poukázal na § 44 odst. 1 písm. a) a b) rozpočtových pravidel, v návaznosti na § 3 písm. e) téhož zákona. Uvedl, že vzhledem k tomu, že pravidla stanovená zákonem o veřejných zakázkách jsou taktéž pravidly, která upravují způsob nakládání s prostředky poskytnutými ze státního rozpočtu či Národního fondu, je nedodržení zákona o veřejných zakázkách v souladu s § 3 písm. e) rozpočtových pravidel porušením rozpočtové kázně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

26. Odmítl argumentaci žalobce týkající se porušení zásad *nullum crimen sine lege* a *nulla poena sine lege*. Měl za to, že odvody byly vyměřeny v souladu s rozpočtovými pravidly na základě výsledků daňové kontroly, v souladu s daňovým řádem, přičemž výše byla stanovena v souladu se zásadou proporcionality ve vztahu k předmětnému pochybení. Shrnl, že platební výměry mají právní oporu v právních předpisech.
27. Uzavřel, že správce daně řádně zjistil skutkový stav a spojil odvod za porušení rozpočtové kázně s neoprávněným nakládáním ostatních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu a prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu EU, a uložil žalobci neoprávněně použité prostředky odvést zpět do státního rozpočtu a Národního fondu. Odvod byl vyměřen podle § 139 a § 147 daňového řádu a podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel.

IV.

Ústní jednání

28. Na ústním jednání dne 28. 6. 2021 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a soudy předložil listinu, protokol o provedení administrativní kontroly, která proběhla již v roce 2013, a po níž žalovaný přistoupil ke snížení částky finanční podpory žalobci o 25 % a poskytl mu tak nižší než předem dohodnutou výši finančních prostředků; tudíž žalobci nebyly již na počátku projektu vyplaceny v plném rozsahu částky peněžních prostředků, které uvedl v žádosti o platbu. Žalobce rovněž zopakoval žalobní námitku týkající se uplatněného dvojího postihu za porušení těchto povinností, a to jak provedením krácení dotace, tak stanovením odvodu za porušení rozpočtové kázně.
29. Žalovaný na ústním jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku ve věci a poukázal na skutečnost, že v případě vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu jde o dotaci, na kterou byly získány finanční prostředky ze státního rozpočtu, což vyplývá z Dodatku č. 2 k Podmínkám. Žalovaný byl proto přesvědčen, že se nejedná v části předmětu řízení, jímž je přezkoumáváno vyměření odvodu do Národního fondu o stejný případ, jenž byl řešen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, 3 Afs 203/2019-43. Uvedl, že ve věci vycházel z podnětu poskytovatele dotace, jímž mu bylo sděleno, že dotaci žalobci nekrátil.
30. Soud na ústním jednání jednak usnesením zamítl návrh žalovaného na přerušení řízení do skončení řízení o jeho kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2021, č. j. 14 Af 12/2017-72, ve skutkově obdobné věci, neboť dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. není k takovému úkonu soud povinen přistoupit. Dále soud provedl na ústním jednání dokazování přečtením listiny doložené žalobcem, a to protokolem o provedení administrativní kontroly, která proběhla již v roce 2013. Účastníci řízení neuplatnili k provedení dokazování žádné námitky.

V.

Posouzení žaloby

31. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
32. Žaloba je důvodná.

33. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
34. Podle § 6 zákona o veřejných zakázkách „[z]adavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“
35. Podle § 3 odst. 1 písm. c) rozpočtových pravidel „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí jinými peněžními prostředky státu peněžní prostředky státních finančních aktiv, příspěvkových organizací, státních fondů a fondů organizačních složek státu.“
36. Podle § 3 odst. 1 písm. e) rozpočtových pravidel „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“
37. Podle § 44 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel „[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.“
38. Podle § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel „[j]sou-li správní výdaje státního fondu financovány z dotací ze státního rozpočtu, vztahují se na použití těchto prostředků právní předpisy upravující hospodaření organizačních složek státu.“
39. Dle § 54 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích (dále jen „zákon o majetku ČR“) „[s]tátní příspěvkové organizace zřízené, popřípadě řízené podle dosavadních předpisů ústředními orgány, okresními úřady a školskými úřady a dále Konsolidační banka Praha, státní peněžní ústav, a jiné státní organizace zřízené (založené) na základě zvláštního právního předpisu nebo zvláštním právním předpisem, které ve vztahu k majetku dosud vykonávaly právo hospodaření, popřípadě právo společného hospodaření podle dosavadních předpisů anebo které budou ještě obdobně zřízeny (založeny), (dále jen "organizace"), jsou právními osobami a hospodaří s majetkem (§ 8). Při tom se řídí zvláštními právními předpisy a těmi ustanoveními tohoto zákona, která se vztahují na organizační složky příslušné hospodařit s majetkem podle § 9, nejde-li o úkony vyhrazené pouze ministerstvům (...).
40. Soud předně uvádí, že nyní projednávaná žaloba směřuje proti napadenému rozhodnutí, resp. proti platebním výměrům, kterými správce daně vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně jednak do státního rozpočtu ve výši 66 150 Kč a jednak do Národního fondu ve výši 374 850 Kč.
41. Z rozpočtových pravidel přitom vyplývá, že příjemce dotace je při úhradě odvodu za neoprávněné použití peněžních prostředků povinen rozlišovat zdroje financování. Zákon o rozpočtových pravidlech v § 44a odst. 3 stanoví, že fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do
 - a) státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. j), nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j),

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- d) Národního fondu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky poskytnuté z Národního fondu, nebo tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. d) nebo f) nebo prostředky poskytnuté ze státního fondu na programy nebo projekty spolufinancované z rozpočtu Evropské unie, které jsou státním fondem označeny jako prostředky odpovídající spolufinancování z rozpočtu Evropské unie nebo jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. i) nebo j).
42. Důvodová zpráva k novele zákona o rozpočtových pravidlech, provedené zákonem č. 482/2004 Sb. (sněmovní tisk č. 556, 4. volební období, dostupný na www.psp.cz), v této souvislosti uvádí, že *„[s]e na různé účely vynakládají prostředky kryté prostředky z rozpočtu EU a prostředky národní v různém poměru. Různý poměr tak může být i v rámci jednoho programu nebo projektu, záleží vždy na účelu. Poskytovatel dotace (nebo návratné finanční výpomoci) musí tento poměr, stanovený právem Evropských společenství, respektovat. Do rozhodnutí o dotaci uvede vždy rozdělení poskytované částky v tomto poměru. Ve stejném poměru rozdělí příjemce dotace, jestli část z ní použil neoprávněně, tuto neoprávněně použitou částku na neoprávněně použitou částku krytou prostředky z rozpočtu EU a neoprávněně použitou částku z vlastních (ostatních) prostředků státního rozpočtu, tj. na odvod pro rezervní fond poskytovatele, případně pro Národní fond, a na odvod pro státní rozpočet (částky odvede finančnímu úřadu, avšak na různé účty, a ten částku, která patří do rezervního fondu poskytovatele, i částku, která patří do Národního fondu, poukáže do těchto fondů)“*.
43. V projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda příslušná právní úprava rozpočtových pravidel a zákona o majetku státu umožňuje, aby orgány daňové správy uložily žalobci jako státnímu fondu, jenž byl zřízen zvláštním zákonem, odvod za porušení rozpočtové kázně, jako by fond byl organizační složkou státu. Soud konstatuje, že žalobce jako státní fond je právnickou osobou a není organizační složkou státu, tedy složkou bez právní subjektivity. Soud dodává, že mezi účastníky je nadto sporné i to, zda se žalobce porušení rozpočtové kázně vůbec dopustil.
44. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, 3 Afs 203/2019-43, který se týkal skutkově obdobné věci. Podle právní věty tohoto rozsudku státnímu fondu nelze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 1 rozpočtových pravidel, tedy jako by byl organizační složkou státu, ledaže jsou příslušné správní výdaje fondu hrazeny ze státního rozpočtu, a jsou tak splněny podmínky podle § 28 odst. 3 téhož zákona.
45. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 19. 2. 2021, č. j. 3 Afs 203/2019-43, konstatoval, že § 54 odst. 1 zákona o majetku ČR nezakládá pravomoc k uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně státním fondům, protože (1) rozsah aplikace pravidel pro organizační složky státu přímo upravuje § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel a (2) § 54 odst. 1 zákona o majetku ČR výslovně neupravuje užití rozpočtových pravidel na žalobce a kromě toho ze své povahy sleduje jiný účel.
46. K první podmínce přitom podotkl, že podmínkou aplikace § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel je, aby byly správní výdaje státního fondu financovány z dotací ze státního rozpočtu (viz bod [31] citovaného rozsudku). Uvedené pravidlo se uplatní právě jen na tento typ výdajů a na žádný jiný (viz bod [33]).
47. K druhé podmínce konstatoval, že mocí zkoumaného přechodného ustanovení, tj. § 54 odst. 1 zákona o majetku ČR, se tam vyjmenované osoby a organizace nestávají

organizačními složkami státu bez dalšího. Organizační složka státu totiž není právnickou osobou (§ 3 odst. 2 zákona o majetku ČR), nemá právní osobnost, a proto není obecně nadána právní subjektivitou. Naopak osoby a organizace určené v § 54 odst. 1 zákona o majetku ČR si zásadně zachovávají svoji povahu a právní osobnost, pouze se pro ně užijí pravidla pro hospodaření s majetkem (tj. zejména pro nakládání s ním) stanovené zákonem o majetku ČR.

48. Nejvyšší správní soud dále odkázal i na formulace skutkových podstat, za jejichž splnění může správce daně uložit odvod za porušení rozpočtové kázně. Ty se týkají buď organizačních složek státu (§ 44a odst. 1 rozpočtových pravidel), příspěvkových organizací (§ 44a odst. 2 rozpočtových pravidel), anebo fyzických osob nebo právnických osob jiných než stát. Nejvyšší správní soud vyložil, že stěžovatel, kterým byl v citované věci Státní fond životního prostředí, má jako státní fond zřízený příslušným zákonem vlastní právní subjektivitu, odlišnou od právní subjektivity státu (který je „reprezentován“ svými příslušnými organizačními složkami), a není zde rozhodné, že je zřízen státem a je právnickou osobou (veřejného práva). Protože je osobou odlišnou od státu, může mu být uložen odvod pouze za podmínek, kdy byla naplněna posledně uvedená skutková podstata § 44a odst. 3 rozpočtových pravidel, ledaže se jedná o výdaje fondu financované z dotací ze státního rozpočtu (viz bod [41]). Nejvyšší správní soud rovněž připomněl, že podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí za porušení právní povinnosti, ale je jen fiskálním či reparačním opatřením (viz bod [42]).
49. Nejvyšší správní soud poté v bodě [44] citovaného rozsudku uvedl, že *„[v]zhledem k výše naznačené reparační povaze odvodu za porušení rozpočtové kázně se Nejvyšší správní soud též ztotožňuje s názorem stěžovatele, že uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně by nevedlo k obvyklému a zákonem předvídanému výsledku, totiž že peněžní prostředky jsou vráceny do rozpočtu, ze kterého byly poskytnuty. Pokud by totiž byly odvodem odčerpány „vlastní“ prostředky stěžovatele jako státního fondu a státní rozpočet, respektive Národní fond, by se takto „obohatili“ na úkor stěžovatele, reparační funkce odvodu by tím byla popřena a naopak by odvod představoval faktickou finanční sankci stěžovateli.“*
50. Nejvyšší správní soud závěrem citovaného rozsudku shrnul, že Státnímu fondu životního prostředí nelze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 1 rozpočtových pravidel, jako kdyby byl organizační složkou státu, ledaže by bylo prokázáno, že se jedná o výdaje financované dotací ze státního rozpočtu.
51. Soud konstatuje, že výše uvedené úvahy a závěry Nejvyššího správního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc, a to alespoň v rozsahu platebního výměru SR. Ostatně žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 4. 2021 v kontextu právě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, 3 Afs 203/2019-43, navrhl zrušení výroku žalobou napadeného rozhodnutí v části týkající se platebního výměru SR.
52. Soud opakuje, že podmínkou aplikace § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel je, aby byly správní výdaje státního fondu financovány z dotací ze státního rozpočtu. Uvedené pravidlo se uplatní právě jen na tento typ výdajů a na žádný jiný, přičemž v případě uložení povinnosti odvodu do státního rozpočtu je nesporné, že se o takovou situaci nejedná, neboť příslušné výdaje, jichž se týká odvod za porušení rozpočtové kázně, nebyly financovány dotací ze státního rozpočtu.
53. Soud se však dále zabýval tím, zda uvedené nastává také v případě uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu. Soud zdůrazňuje, že Nejvyšší správní

soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2021, 3 Afs 203/2019-43, v bodě [20] uvedl, že „[v]eškerá kasační argumentace směřuje vůči povinnosti stěžovatele uhradit odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, netýká se však jemu uložené povinnosti k zaplacení odvodu do Národního fondu. Jelikož obsah kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu, proto se také Nejvyšší správní soud v níže uvedeném právním posouzení věci nezabývá otázkou odvodu za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu.“ Soud však zároveň poukazuje na to, že uvedenou otázkou se již zdejší soud v návaznosti na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu zabýval, a to v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, č. j. 14 Af 12/2017-72.

54. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, č. j. 14 Af 12/2017-72, vyšel z toho, že Národní fond definuje § 37 rozpočtových pravidel jakožto souhrn a) peněžních prostředků, které svěruje Evropská unie České republice k realizaci programů nebo projektů spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie prostřednictvím strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu, b) peněžních prostředků přechodového nástroje (Transition Facility), c) peněžních prostředků finančních mechanismů, které jsou České republice svěřeny na základě mezinárodních smluv, včetně úroků z nich a d) peněžních prostředků svěřených České republice z Fondu solidarity Evropské unie. Cílem Národního fondu (i dle důvodové zprávy) je centralizovat peněžní prostředky z rozpočtu Evropských společenství, státního rozpočtu, územních rozpočtů a případně z dalších zdrojů na financování projektů v rámci stanovených programů.
55. Městský soud v Praze v odkazovaném rozsudku dále uvedl, že poskytnutí finančních prostředků z Národního fondu přitom není na místě považovat za dotaci ze státního rozpočtu, neboť se jedná pouze a jen o dotaci z Národního fondu. Tomu svědčí také § 37 odst. 6 rozpočtových pravidel, dle kterého při poskytování dotací z Národního fondu podle odstavce 1 a řízení o jejich odnětí se postupuje podle § 14 až 15 obdobně (...). Zákon tedy výslovně hovoří o poskytování dotací z Národního fondu, nikoli dotací ze státního rozpočtu. A uvedenému také svědčí, že peněžní prostředky Národního fondu tvoří pouze finanční prostředky státního rozpočtu.
56. Soud se s výše uvedenými úvahami zcela ztotožňuje. Soud tudíž shledal, že výdaje, jichž se v dané věci týká odvod za porušení rozpočtové kázně, nebyly financovány dotací ze státního rozpočtu. A jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve shora citované věci sp. zn. 3 Afs 203/2019, pro veškeré jiné výdaje platí – dle výše zmíněného argumentu *a contrario* – pravidlo opačné, totiž že se na státní fondy právní předpisy o hospodaření organizačních složek státu (míněno rozpočtová pravidla a předpisy provádějící) neuplatní. Soud poukazuje taktéž na to, že ztotožnění odvodu za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu a Národního fondu v případě žalobce ostatně naznačil také Nejvyšší správní soud ve shora citované věci v bodě [44].
57. Soud tedy, vázán názory Nejvyššího správního soudu vyřčenými v rozsudku sp. zn. 3 Afs 203/2019, na jehož argumentaci dále odkazuje, v daném případě shledal, že žalovaný nemohl aplikovat § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel a stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu i Národního fondu, ledaže by prokázal, že dotčené finanční prostředky byly žalobci hrazeny ze státního rozpočtu. To se však v daném případě nestalo.

58. Soud uzavírá, že žalobci jakožto státnímu fondu nelze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a rozpočtových pravidel, tedy jako by byl organizační složkou, do státního rozpočtu ani do Národního fondu. Soud proto shledal podanou žalobu důvodnou.
59. Soud zdůrazňuje, že vzhledem k tomu, že žalobci jakožto státnímu fondu nemohl být vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně dle § 44a rozpočtových pravidel do státního rozpočtu nebo do Národního fondu ani v případě neoprávněného použití finančních prostředků, nezabýval se již soud tím, zda k porušení rozpočtové kázně v nyní posuzované věci došlo či nikoliv. I kdyby totiž žalobce byl býval porušil zásadu zákazu diskriminace stanovenou v § 6 zákona o veřejných zakázkách, resp. i kdyby došlo k porušení rozpočtové kázně, nebylo by možné žalobci odvod za porušení této rozpočtové kázně uložit. Soud zdůrazňuje, že v nyní projednávané věci nebyly příslušné správní výdaje žalobce hrazeny ze státního rozpočtu, a nebyly tudíž splněny podmínky podle § 28 odst. 3 rozpočtových pravidel.
60. Soud v této souvislosti dodává, že shledal důvodnou taktéž námitku tvrzeného dvojího postihu za porušení týchž povinností – jednak krácením dotace ze strany poskytovatele a jednak stanovením odvodu za porušení rozpočtové kázně.
61. Soud má v souladu s výše odkazovaným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2021, č. j. 14 Af 12/2017-72, za to, že dle § 44a odst. 9 rozpočtových pravidel jsou ke konstatování porušení rozpočtové kázně a k vyměření odvodů za porušení rozpočtové kázně příslušné finanční úřady. Poskytovateli dotace zákon tuto kompetenci nesvěřuje, ale toliko ho opravňuje k podání podnětu příslušnému finančnímu úřadu, pokud má podezření, že příjemce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně. Zároveň však platí, že před předáním dané věci k prošetření finančnímu úřadu má poskytovatel možnost dle § 14e rozpočtových pravidel nevyplatit část peněžních prostředků, které mohou být dotčeny porušením rozpočtové kázně. V takovém případě se do plnění povinnosti provést odvod za porušení rozpočtové kázně započítá nevyplacená částka peněžních prostředků v souladu s § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel.
62. Žalovaný měl za to, že nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí o nevyplacení peněžních prostředků určených k realizaci projektu ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel. Svůj postoj rovněž odůvodňoval odkazem na podnět zasláný Ministerstvem vnitra, v němž ministerstvo uvedlo, že poskytovatel dotace na základě § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel nekrátil. Ministerstvo dále uvedlo (a totéž vyplývá z dopisu o výsledku ověření závěrečné žádosti o platbu ze dne 1. 9. 2014, resp. přehledu schválené žádosti o platbu), že u veřejné zakázky č. 001 bylo kráceno 441 000 Kč, tj. 25 % z 1 764 000 Kč. S ohledem na obsah správního spisu je tak nepochybné, že žalobci nebyly vyplaceny v plném rozsahu částky peněžních prostředků, které uvedl v žádosti o platbu.
63. Soud na tomto místě připomíná, že okamžikem pravomocného rozhodnutí o poskytnutí dotace ve smyslu § 14 rozpočtových pravidel vzniká příjemci dotace dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 nárok na čerpání dotace v souladu s jejím předpokládaným účelem. Rozhodnutím o poskytnutí dotace vzniká příjemci subjektivní právo, že mu při dodržení všech podmínek budou až na výjimečné případy peněžní prostředky ve stanovených termínech vyplaceny.
64. Z uvedeného vyplývá, že poskytovatel není oprávněn bez dalšího označit část výdajů za nezpůsobilé (a jako takové je nevyplatit), ale k takovému rozhodnutí může přistoupit, pouze pokud se v souladu s § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel domnívá, že došlo k

porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že poskytovatel dotace právě tímto způsobem postupoval; v dopise o výsledku ověření závěrečné žádosti o platbu ze dne 1. 9. 2014 se podává, že vykázané výdaje byly posouzeny jako nezpůsobilé z důvodu porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách.

65. Zákon o rozpočtových pravidlech přitom nerozlišuje mezi způsobilými a nezpůsobilými výdaji, ale pouze umožňuje poskytovateli nevyplatit část prostředků, pokud je příjemce použil v rozporu s podmínkami dotačního rozhodnutí. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že poskytovatel v daném případě formálně nevydal rozhodnutí dle § 14e rozpočtových pravidel (včetně odůvodnění), o němž by následně informoval žalobce a správce daně. Z hlediska § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel je totiž podstatné, že poskytovatel nevyplatil žalobci část finančních prostředků z důvodu porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek (o které žalobce žádal); správce daně měl proto povinnost k tomuto krácení přihlídnout a nevyplacené částky započítat do odvodu za porušení rozpočtové kázně.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

66. Z důvodů uvedených shora soud shledal žalobní námitku nesprávného právního posouzení věci důvodnou. Z toho důvodu postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce by měl právo na náhradu nákladů řízení. Soud však neshledal, že by žalobci vznikly nějaké náklady, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti. Soud proto rozhodl tak, že se mu nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2021

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.